

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobců: a) **Honební společenstvo Dvorce**, IČO: 75019132
sídlem K Perči 3003, 438 01 Žatec
b) **Myslivecký spolek Dvorce z.s.**, IČO: 26619911
sídlem Dvorce 22, 441 01 Nepomyšl
c) **Myslivecký spolek Skytaly**, IČO: 70807299
sídlem Skytaly 1, 441 01 Vroutek
všichni zastoupeni advokátem JUDr. Vlastimilem Hájkem
sídlem Krajinská 224/37, 370 01 České Budějovice

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem

za účasti osob
zúčastněných na
řízení:

- 1) **Perdix, s.r.o.**, IČO: 28085647
sídlem Želeč 117, 391 74 Želeč
- 2) **J. F.**, narozená X
bytem X
zastoupená Ing. J. K., Ph.D.,
bytem X
- 3) **Ing. V. G., Ph.D.**
bytem X
- 4) **V. Š.**

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2025, č. j. KUUK/039450/2025, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 28. 3. 2025, č. j. KUUK/047340/2025,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 26. 3. 2025, č. j. KUUK/039450/2025, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 28. 3. 2025, č. j. KUUK/047340/2025, a rozhodnutí Městského úřadu Podbořany ze dne 7. 11. 2024, č.j. ŽP/24645/2024/Bod, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši **72 256,38 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2025, č. j. KUUK/039450/2025, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 28. 3. 2025, č. j. KUUK/047340/2025, kterým byl podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), k odvolání žalobců změněn výrok č. 5 rozhodnutí Městského úřadu Podbořany (dále jen „městský úřad“) ze dne 7. 11. 2024, č.j. ŽP/24645/2024/Bod (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), tak, že byla doplněna část věty: „*a je uznána pod podmínkou řádného oplocení uzpůsobeného tak, aby chovaná zvěř z obory nemohla volně vybíhat v souladu s ustanovením § 2 písm. j) zákona o myslivosti*“, v ostatním bylo prvoinstanční rozhodnutí ponecháno beze změny.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byly změněny honitby Skytaly, Dětaň a Bedřich-Podbořanský Rohozec a uznána vlastní honitba Obora Dětaň s tím, že prvoinstančním rozhodnutím byly některé honební pozemky z uvedených honiteb Skytaly, Dětaň a Bedřich-Podbořanský Rohozec nově zahrnuty do Obory Dětaň. Výrok č. 5 prvoinstančního rozhodnutí po změně napadeným rozhodnutím zní následovně: „*5. V souladu s § 17 až 19 a § 29 zákona o myslivosti se uznává obora s názvem „Obora Dětaň“, jejíž držitelkou je paní J. F., nar. X, X. Mapa Obory Dětaň tvoří přílohu č. 1 tohoto rozhodnutí. Obora Dětaň je tvořena honebními pozemky ve vlastnictví její držitelky, které jsou uvedeny v příloze č. 2 tohoto rozhodnutí, a to v rozsahu parcelního čísla, katastrálního území, osoby vlastníka a výměry, a v rozsahu honebních pozemků přiřčených podle § 18 odst. 4 zákona o myslivosti (výrok 6 tohoto rozhodnutí), a je uznána pod podmínkou řádného oplocení uzpůsobeného tak, aby chovaná zvěř z obory nemohla volně vybíhat v souladu s ustanovením § 2 písm. j) zákona o myslivosti.*“

Žaloba

3. V žalobě žalobci uvedli, že napadené rozhodnutí zřizuje honitbu v podobě obory, a přitom je správní orgán smířen se stavem, že zamýšlená obora není ke dni vydání rozhodnutí opatřena trvalým oplocením znemožňujícím volný pohyb zvěře. Z § 2 písm. j) zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „zákon o myslivosti“), vyplývá esenciální požadavek, aby oplocení obory zabraňovalo chované zvěři toto oplocení překonávat a logicky je

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

existence takového oplocení podmínkou zřízení obory již k okamžiku, kdy má tato obora vzniknout.

4. Pokud se žalovaný s odvolací námitkou vypořádal tím způsobem, že uznání (vznik) obory podmínil vznikem řádného oplocení, jednal v rozporu se zákonem. Za platnosti zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) podléhalo vybudování oborního oplocení kolaudaci a bylo předem dáno najisto, zda a kdy bude zákonem o myslivosti očekávaná podmínka existence trvalého oplocení splněna. Proto se objevovala rozhodnutí, která navazovala časový okamžik vzniku obory na další následné rozhodnutí stavebního úřadu. Současná právní úprava zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon (dále jen „stavební zákon“), však nepočítá s tím, že by vybudování oplocení obory podléhalo stavebnímu řízení a vyžadovalo jakýkoliv úkon stavebního úřadu. Z tohoto důvodu nemůže napadené rozhodnutí obstát, neboť není dostatečně jednoznačné a určité, neboť splnění podmínky vzniku oplocení není vázáno na rozhodnutí, ale na faktický stav, který nelze objektivizovat ani z hlediska časového.
5. Vybudování oplocení v rozsahu odpovídajícímu návrhu J. F. [navrhovatelka, osoba zúčastněná na řízení č. 2] není možné, neboť ta dosud nezískala souhlas vlastníka vysokého a velmi vysokého napětí a dále pro rozpor s aktuálním územním plánem obce Nepomyšl, neboť zamýšlený oborní plot přetíná biokoridory nejen regionální, ale i vyššího stupně. Ve vymezeném biokoridoru nelze provádět žádné, ani drobné stavby, což by správní orgány zjistily, pokud by byly ochotny se otázkou existence a případné legality oplocení nově zřizované obory zabývat.
6. J. F. dále nezískala souhlas všech vlastníků pozemků, které jsou do obory začleňovány, tedy vlastníků, kteří jednak nesouhlasí se samotným začleněním pozemků do obory, ale nesouhlasí ani s vybudováním plotu na svých pozemcích., jedná se o Ing. V. G., V. Š. nebo Lesy České republiky, s. p.
7. Správní orgán se přesvědčivě nevypořádal ani s námitkou žalobců ohledně rozsahu neoprávněného přičlenění pozemků jiných vlastníků s poukazem na § 18 odst. 4 zákona o myslivosti, neboť připustil překročení limitu stanoveného v § 18 odst. 5 zákona o myslivosti. Tento limit je dán zákonem v podobě nejvýše 10% výměry vlastních honebních pozemků navrhovatele honitby a zákon nestanoví, že by tento limit neplatil v případě, ve kterém se přičleňují pozemky se souhlasem jejich vlastníka. Žalobci mají za to, že J. F. obchází zákon v tom, že koncipuje svůj návrh na uznání honitby/obory jakožto honitby vlastní, i když by se v tomto případě mělo jednat o honitbu společenstevní. Správní orgán rozhodl o přičlenění celkem cca 68 ha pozemků, přičemž ve vlastnictví J. F. je celkem 298 ha honebních pozemků a limit pro přičlenění by tak měl činit cca 30 ha.
8. Navrhovatelka nepředložila ke své žádosti o uznání honitby/obory doklady odpovídající § 18 odst. 5 zákona o myslivosti. S touto námitkou se správní orgány nevypořádaly řádně. Žalobci poukázali na vyjádření Státní veterinární správy ze dne 22. 2. 2022, které bylo vydáno pro společnost Perdix s.r.o., nikoliv pro J. F. a není aktuální; vyjádření je též věcně nesprávné, vyjadřuje se k částečně oplocenému areálu o rozloze 360 ha – výměra uznané obory je větší, v textu napadeného rozhodnutí je zmíněna výměra 370 ha. Dále vyjádření orgánu na ochranu zvířat proti týrání – je vydáno jinému účastníkovi – společnosti Perdix s.r.o., která však není žadatelem ani potencionálním držitelem honitby. Dále je studie proveditelnosti zpracovaná pro držitele odlišného od J. F. dle stavu v roce 2021, zamýšlená

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

obora má mít nižší výměru, než jaká byla napadeným rozhodnutím povolena, a obsahuje též věcné nesprávnosti.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Zdůraznil, že žalobní námitky jsou vesměs totožné s námitkami uplatněnými v odvolání a žalovaný se s nimi zevrubně vypořádal v napadeném rozhodnutí. Nad rámec odvolacích námitek se v žalobě objevil argument, že vybudování trvalého oplocení je v rozporu s územním plánem obce Nepomyšl. K tomu žalovaný uvedl, že náležitosti návrhu na uznání honitby jsou dány § 18 zákona o myslivosti. Mezi těmito podklady nefiguruje stanovisko orgánu ochrany přírody k dotčení zájmů ochrany přírody ani doklad o souladu navrhované obory s územním plánem, doklad o souhlasu vlastníků pozemků s vybudováním oplocení obory či doklad o existenci takového oplocení. Případy, v nichž orgány státní správy myslivosti rozhodují jen po dohodě s orgány ochrany přírody, jsou taxativně uvedeny v § 66 zákona o myslivosti. Orgán státní správy myslivosti tudíž otázku dotčení zájmů ochrany přírody oplocením obory v řízení o jejím uznání neřeší.
10. V řízení o uznání obory posuzuje orgán státní správy myslivosti soulad návrhu se zásadami tvorby honiteb obsaženými v § 17 zákona o myslivosti. Splňuje-li návrh podmínky, musí orgán státní správy myslivosti vydat rozhodnutí o uznání honitby. Orgán státní správy myslivosti tudíž není oprávněn požadovat od navrhovatele prokázání skutečností nad rámec § 17 a § 18 zákona o myslivosti. V rámci svých úvah nemůže brát v potaz existenci či právní možnost vybudování oplocení. Ze samotné definice obory obsažené v § 2 písm. j) zákona o myslivosti nelze dovozovat povinnost navrhovatele vybudovat oplocení obory před jejím uznáním. V případě zahrnutí lesních pozemků do obory nelze tyto před existencí obory oplotit, neboť by to bylo v rozporu s § 32 odst. 8 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích (dále jen „zákon o lesích“).
11. Je odpovědností držitele obory, aby vybuodoval funkční ohrazení obory. Držitel obory zároveň nese riziko, že pokud stavební úřad pro rozpor záměru oplocení obory s územním plánem obce toto oplocení nepovolí, obora zanikne podle § 31 odst. 6 písm. e) zákona o myslivosti. V řešeném případě je navíc na základě napadeného rozhodnutí řádné oplocení obory podmínkou uznání obory. Dokud nebude tato podmínka splněna, v oboře nebude možno zahájit myslivecké hospodaření.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení

12. Osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) podaly obsahově stejná vyjádření k věci, v nichž uvedly, že se správní orgány s námitkami žalobců vypořádaly ve svých rozhodnutích správně. Dále poukázaly na to, že v případě přičlenění honebních pozemků není souhlas jejich vlastníků s přičleněním nezbytnou podmínkou. Smyslem institutu přičlenění je vytvoření honiteb o tvaru a velikosti umožňující řádné myslivecké hospodaření a zamezení tomu, aby existovaly honební pozemky, na kterých nebude právo myslivosti vykonáváno.
13. K nesouladu realizace oborního plotu s územním plánem obsáhle argumentovaly, že ve skutečnosti je realizace plotu možná při splnění podmínek stanovených územním plánem. Tvorby územního plánu se aktivně účastnily, a tak je v něm zohledněna i plánovaná realizace Obory Dětaň.
14. Osoby zúčastněné na řízení 3 a 4) se k věci nevyjádřily.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ústní jednání soudu

15. Právní zástupce žalobců při jednání dne 3. 9. 2025 odkázal na žalobu a uvedl, že se žalovaný k zásadní námitce, že je povolena obora bez oplocení, nevyjádřil. Orgán státní správy myslivosti vzhledem k nutnosti vážít i zásady mysliveckého hospodaření nemůže říci, že ho nemožnost zbudování plotu nezajímá. Právní zástupce žalobců navrhl vyhovění žalobě.
16. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na dosavadní vyjádření a konstatovala, že orgán státní správy myslivosti nemůže zvažovat otázky spadající pod kompetenci orgánu ochrany přírody a navrhla žalobu zamítnout.
17. K otázce soudu, co brání stanovení konkrétního data uznání obory v rozhodnutí, pověřená pracovnice žalovaného uvedla, že v rozhodnutí zvolený postup je v souladu se zavedenou praxí, která ale není zcela jednotná. Měla za to, že podmínka oplocení v rozhodnutí být nemusí, vzhledem k tomu, že zákon zná mechanismy, jak zrušit rozhodnutí, pokud oplocení nebude zřízeno. V praxi se uznání obory nevázálo a ani neváže na konkrétní správní akt nebo datum, protože podmínka zřízení oplocení je následně realizována tím, že držitel obory oznámí orgánu státní správy myslivosti, že již realizoval oplocení a tento zkontroluje, že oplocení bylo realizováno a v tuto chvíli „nabíhají“ práva a povinnosti držitele honitby. Pokud by držitel nesplnil podmínku zřízení oplocení nikdy, tak mu práva a povinnosti vyplývající z uznání honitby nikdy nevzniknou.
18. K tomuto vyjádření právní zástupce žalobců uvedl, že se jedná o postup zcela nesprávný. V okamžiku uznání obory by již oplocení mělo být vybudováno. Jinak zde hrozí, že správní rozhodnutí nebude nikdy naplněno.
19. Osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) prostřednictvím svého zástupce uvedly, že bylo postupováno v souladu se zákonnými normami. Osoba zúčastněná na řízení 4) uvedla, že je vlastníkem dvou stožárových míst vysokého napětí, o které se stará. Pokud bude plot zřízen, nebude přístup k těmto stožárovým místům umožněn.

Posouzení věci soudem

20. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
21. Soud podle § 56 odst. 1 s. ř. s. přistoupil k přednostnímu projednání věci, a to z důvodu možné realizace Obory Dětaň na základě pravomocného rozhodnutí, čímž by mohlo postupem času dojít k narůstajícímu poškození práv osob zúčastněných na řízení, a dále z důvodu, že se jedná o věc dosud soudy neřešenou s širším dopadem na obecný postup správních orgánů v jiných obdobných věcech.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

22. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je částečně důvodná.
23. Soud se nejprve věnoval námitce směřující proti stanovení podmínky řádného oplocení v žalobou napadeném rozhodnutí a absenci oplocení obory v době vydání prvoinstančního rozhodnutí.
24. Městský úřad založil své rozhodnutí na následujících úvahách (str. 15 prvoinstančního rozhodnutí). Nedílnou podmínkou existence obory je trvalé oplocení úniku zvěře. Stavba oplocení obor je podle stavebního zákona drobnou stavbou, pro kterou není vyžadováno povolení stavebního úřadu. To je změna oproti předchozí právní úpravě, která vyžadovala územní rozhodnutí a kolaudaci. Dosud tak byla aplikována dlouhodobá správní praxe, ve které orgány státní správy myslivosti uznaly oboru ke dni zkolaudování oplocení obory, tuto praxi však již použít nelze. Za tohoto právního stavu není namístě odklad vykonatelnosti do doby dokončení oplocení, jelikož by nebylo možné stanovit konkrétní den dokončení oplocení. Z tohoto důvodu městský úřad přistoupil k tomu, že je Obora Dětaň uznána (výrok č. 5 až 9 prvoinstančního rozhodnutí) k nabytí právní moci rozhodnutí, nejdříve však dnem vykonatelnosti výroku o změně honiteb dle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti. Navrhovatelka ve své žádosti neuvedla, kdy má být výrok tohoto rozhodnutí o uznání Obory Dětaň vykonatelný, tedy, kdy má být obora uznána s ohledem na čas nezbytný pro zhotovení oplocení. Městský úřad tak není schopen posoudit nezbytné časové období k realizaci oplocení. Dále městský úřad poukázal na § 31 odst. 6 písm. e) zákona o myslivosti s tím, že po uznání Obory Dětaň bude na něm, aby bez zbytečného odkladu zkontroloval realizaci oplocení a jeho funkčnost. Pokud oplocení při dozoru provedeným městským úřadem nebude funkční, bude na městském úřadu, aby držitel uložil s ohledem na zásadu proporcionality přiměřenou lhůtu, během které musí být oplocení zhotoveno a být zcela funkční. Pokud by držitel honitby v této lhůtě nezajistil dokončení a plnou funkčnost oplocení obory, obora by ze zákona zanikla. Tento postup zajistí, aby dlouhodobě neexistovala uznaná obora bez funkčního oplocení, které by zabraňovalo úniku zvěře.
25. Žalovaný k námitce žalobců uvedl, že pokládá existenci dokonalého funkčního ohrazení obory za jednu z podmínek jejího uznání podle § 18 odst. 4 zákona o myslivosti. Rozhodnutí o uznání honitby až k datu skutečného vybudování/existence takového ohrazení není rezignací na splnění zákonných podmínek. Žalovaný dále uvedl, že v zájmu správného pochopení výroku č. 10 prvoinstančního rozhodnutí, to je stanovení dne, kterým počíná existence obory Dětaň, změnil prvoinstanční rozhodnutí ve výroku č. 5.
26. Dále soud konstatuje, že výrok č. 10 prvoinstanční rozhodnutí zní: „*Výroky č. 2 až 9 jsou vykonatelné dnem vykonatelnosti výroku č.1.*“
27. Ve výroku č. 1 prvoinstančního rozhodnutí je uvedeno, že podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti se ke dni nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, nejdříve však ke dni 31. 12. 2024, mění honitby Skytaly, Dětaň a Bedřich – Podbořanský Rohozec tak, že se z nich vyjmají v rozhodnutí uvedené honební pozemky.
28. Podle § 2 písm. j) zákona o myslivosti je oborou druh honitby s podmínkami pro intenzivní chov zvěře s obvodem trvale a dokonale ohrazeným nebo jinak uzpůsobeným tak, že chovaná zvěř z obory nemůže volně vybíhat.

29. Dle § 29 odst. 2 zákona o myslivosti pokud držitel honitby nezačne ve lhůtě 60 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o uznání honitby užívat honitbu sám nebo ji nepronajme, orgán státní správy myslivosti honební pozemky přičlení k jiné honitbě nebo rozděleně k několika honitbám a rozhodnutí o uznání původní honitby zruší.
30. Dle § 29 odst. 3 zákona o myslivosti do nabytí právní moci rozhodnutí o uznání honitby užívá honitbu její dosavadní uživatel. V rozhodnutí o uznání honitby nelze vyloučit odkladný účinek odvolání.
31. Podle § 31 odst. 6 písm. e) zákona o myslivosti honitba zaniká rozhodnutím orgánu státní správy myslivosti, není-li ohrazení obory funkční a nezjedná-li držitel honitby v přiměřené lhůtě stanovené orgánem státní správy myslivosti nápravu.
32. Podle § 35 odst. 3 zákona o myslivosti navrhnout ustanovení mysliveckého hospodáře je uživatel honitby povinen do 15 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí o uznání honitby, po uzavření smlouvy o nájmu honitby nebo po nabytí právní moci, rozhodnutí o odvolání, popřípadě po zániku funkce dosavadního mysliveckého hospodáře, jakož i po doručení rozhodnutí, jímž bylo odmítnuto jmenovat mysliveckým hospodářem navrženou osobu.
33. Podle § 45 odst. 1 písm. u) zákona o myslivosti se zakazuje lovit na společném lovu zvěř spárkatou kromě laní a kolouchů jelena evropského a jelena siky, muflonek a muflončat, selete a lončáka prasete divokého; tento zákaz se netýká lovu v oborách. Soud dále konstatuje, že porušení tohoto zákazu je přestupkem dle § 63 odst. 2 a § 64 odst. 3 písm. c) zákona o myslivosti.
34. Podle § 52 odst. 3 zákona o myslivosti škody způsobené zvěří, která unikla z obory, je povinen hradit uživatel obory. Uživatel obory se zproští odpovědnosti tehdy, prokáže-li, že uniknutí zvěře bylo umožněno poškozením ohrazení obory neodvratitelnou událostí nebo osobou, za niž neodpovídá.
35. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2024, č.j. 8 As 88/2023-59, vyplývá, že oplocení obory představuje překážku pohybu nejenom zvěři chované uvnitř obory, ale také spárkaté zvěři, která žije vně obory. Nejde tedy jen o oborní oplocení jako fyzickou překážku pohybu, ale i o bezpečnost zvěře jako jednu ze zásad mysliveckého hospodaření, ke kterým se má přihlížet při stanovování honebních hranic. Oborní plot přitom nelze zaměňovat s např. oplocenkou nové lesní výsadby, neboť ta na rozdíl od oborního plotu bývá vedena pouze dočasně do doby, než stromy vyrostou, anebo se zemědělským ohradníkem, neboť ten svou výškou zabraňuje pohybu pouze hospodářským zvířatům, obecně však ne spárkaté zvěři. Oborní oplocení nutně nemusí přesně kopírovat hranice schválené honitby. Postačí, pokud je s ohledem na konkrétní prostorové možnosti přiměřeně následuje.
36. Ze shora uvedené právní úpravy mimo jiné vyplývá, že ohrazení obory je jejím definičním znakem, který musí být splněn od počátku existence obory, neboť zajišťuje funkci obory, kterou je intenzivní chov zvěře ve vymezeném prostoru. Obora bez řádného oplocení neplní svůj účel a může být z tohoto důvodu rozhodnuto o jejím zániku dle § 31 odst. 6 písm. e) zákona o myslivosti. Toto ustanovení zákona o myslivosti však primárně neslouží k tomu, aby bylo orgánem státní správy myslivosti dozorováno, zda v přiměřené době po svém uznání bude obora skutečně oplocena. Jejím účelem tedy není, aby bylo po uznání obory možno poskytnout držiteli obory přiměřenou lhůtu ke zřízení oplocení, a zajistit tak

existenci obory po určitou dobu bez oplocení. Jejím účelem je dozor nad funkčností již zřízeného ohrazení obory.

37. S uznáním obory, tedy právní mocí rozhodnutí o uznání obory, jsou spojeny významné právní důsledky jako je například vznik přestupkové odpovědnosti jak vyplývá z § 45 odst. 1 písm. u) zákona o myslivosti nebo vznik odpovědnosti za škodu dle § 52 odst. 3 zákona o myslivosti, proto musí být tento okamžik jasně ukotven v čase.
38. Soud konstatuje, že úkolem orgánu státní správy myslivosti je ochrana veřejného zájmu (§ 2 odst. 4 správního řádu), kterým je mimo jiné i racionální využívání honebních pozemků, dozor nad tvorbou honiteb či chov zvířet v souladu se zákonem o myslivosti. Orgán státní správy myslivosti nemůže rezignovat na své úkoly tím, že vědomě povolí vznik obory, která nesplňuje základní definiční znak trvalého oplocení, neboť s existencí takového druhu honitby, tedy obory bez oplocení, zákon o myslivosti nepočítá.
39. Před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí byly účinky (vykonatelnost) prvoinstančního rozhodnutí o uznání Obory Dětaň a tím i vznik práv a povinností vážících se k Oboře Dětaň, navázány na právní moc výroku č. 1. Ta však nemohla s ohledem na § 31 odst. 4 zákona o myslivosti nastat dříve než k 31. 12. 2024. Městskému úřadu bylo zřejmé, že honební pozemky v okamžiku vydání rozhodnutí nejsou oploceny a nebyl si vědom toho, zda mohou být do nabytí právní moci rozhodnutí oploceny.
40. Odvolací orgán doplňující větou výroku č. 5 prvoinstančního rozhodnutí stanovil jako podmínku uznání honitby řádné oplocení podle § 2 písm. j) zákona o myslivosti, tím však učinil rozhodnutí o uznání Obory Dětaň fakticky nevykonatelným, neboť se zcela zamlžil okamžik, ke kterému by měla Obora Dětaň vzniknout. Nelze totiž objektivně určit, kdy bude řádné oplocení dokončeno (chybí kolaudace či jiný správní akt) a kdy tedy obora vznikne (bude uznána).
41. Okamžik uznání (vzniku) obory je však vzhledem k celé řadě dalších právních účinků nutno stanovit přesně a objektivně. Jednou z možností je bezpochyby i vydání rozhodnutí o uznání obory bez dalšího. V takovém případě vzniká obora dnem právní moci rozhodnutí o uznání, avšak musí být v tom okamžiku také splněna podmínka řádného ohrazení. Druhou možností je stanovení účinků rozhodnutí (vykonatelnosti) na pozdější den (srov. § 74 odst. 1, odst. 3 správního řádu). O takový případ půjde zejména tehdy, pokud bude nutné ohrazení obory teprve vybudovat. V takovém případě veškerá práva a povinnosti vážící se k vydanému rozhodnutí vzniknou později. Na jedné straně je odpovědnost za vybudování ohrazení zcela na držiteli obory, na druhé straně je veřejným zájmem, aby byly zřizovány pouze obory, které plní od počátku svůj účel. Orgán státní správy myslivosti musí zvažovat, ke kterému dni by měla obora vzniknout (i vzhledem k § 31 odst. 4 zákona o myslivosti) a nemá-li dostatek informací pro rozhodnutí, musí si je od navrhovatele vyžádat. V tomto projednávaném případě soud konstatuje, že například ze Studie proveditelnosti obora Dětaň je patrné, že realizace obory měla trvat cca 4 až 5 měsíců (listopad – prosinec 2021 až březen 2022). Vzhledem k době, která již uplynula od vydání uvedené studie, však považuje soud tento údaj za neaktuální.
42. Soud tedy v této části rozsudku konstatuje, že nebyly splněny podmínky pro uznání honitby Obora Dětaň, neboť obora nesplňovala definiční znak oplocení podle § 2 písm. j) zákona o myslivosti v okamžiku svého vzniku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

43. K další námitce absence souhlasu vlastníka vysokého a velmi vysokého napětí, nesouhlasu vlastníků pozemků Ing. V. G. a V. Š. [osoby zúčastněné na řízení č. 3) a 4)] s vybudováním plotu i zařazením pozemků do obory a rozporu zřízení plotu s územním plánem obce Nepomyšl uvádí soud následující.
44. Podle § 17 odst. 1 zákona o myslivosti lze myslivost provozovat jen v rámci uznané honitby.
45. Podle § 17 odst. 2 zákona o myslivosti je honitba tvořena souvislými honebními pozemky. Orgán státní správy myslivosti z důvodů bezpečnostních nebo vojenských nebo zájmu vlastníka prohlásí za nehonební pozemky i jiné pozemky než pozemky uvedené v § 2 písm. e), a to buď z vlastního podnětu nebo na návrh vlastníka.
46. Podle § 17 odst. 3 zákona o myslivosti, pomine-li důvod, pro který byl pozemek prohlášen za nehonební, prohlásí orgán státní správy myslivosti na návrh vlastníka pozemku nebo z vlastního podnětu a za souhlasu vlastníka pozemku tento pozemek za honební. Dnem právní moci rozhodnutí o prohlášení pozemku za honební stává se tento pozemek součástí honitby, na jejímž území leží nebo se kterou má nejdelší společnou hranici.
47. Podle § 17 odst. 4 zákona o myslivosti při tvorbě honiteb se nepřihlíží k hranicím katastrálních území, územních obvodů obcí nebo krajů. Hranice honiteb se mají, pokud je to možné, krýt s hranicemi přírodními v terénu zřetelnými (například vodoteče, cesty, silnice).
48. Podle § 17 odst. 5 zákona o myslivosti honební pozemky tvořící honitbu musí spolu souviset. I pozemky jinak vyhovující pojmu souvislosti však nelze začlenit do jedné honitby, pokud tvoří překážku pohybu zvěře nebo jsou pro ni nebezpečím, například dálnice, silnice dálničního typu, přehrady a letiště se zpevněnou plochou.
49. Podle § 17 odst. 6 zákona o myslivosti při tvorbě honiteb se musí přihlížet k jejich tvaru. Nelze vytvořit ani uznat honitbu, která má tvar úzkého pozemkového pruhu v nejširším místě širokém jen 500 m, i když by dosahovala stanovené minimální výměry. Toto ustanovení se netýká okrajových částí honitby (výběžků). Stejně je nutno bránit vzniku hranice honitby, kterou by tvořilo rozhraní zemědělských a lesních pozemků. Za tím účelem se při tvorbě honiteb provádí vyrovnání hranic honiteb výměnou honebních pozemků nebo jejich přičleněním.
50. Podle § 17 odst. 7 zákona o myslivosti se minimální výměra honitby stanoví pro oboru 50 ha, pro ostatní honitby 500 ha.
51. Podle § 18 odst. 1 zákona o myslivosti návrh na uznání honitby podává vlastník honebních pozemků nebo přípravný výbor honebního společenstva (§ 19 odst. 4) orgánu státní správy myslivosti. Splňuje-li návrh podmínky stanovené v § 17 tohoto zákona, musí orgán státní správy myslivosti vydat rozhodnutí o uznání honitby.
52. Podle § 18 odst. 4 zákona o myslivosti navrhovatel může požádat, aby k honebním pozemkům dosahujícím minimální výměry byly přičleněny další souvislé honební pozemky jiných vlastníků, a to s uvedením důvodů tohoto přičlenění. Pokud se o přičlenění s těmito vlastníky dohodl, přiloží tuto dohodu k návrhu. Jestliže se navrhovatelé budoucích sousedních honiteb dohodnou o vzájemné výměně honebních pozemků, která co do jejich výměry nemusí být stejná, předloží tuto dohodu k návrhům. Pokud provádí přičlenění orgán státní správy z vlastního podnětu, může se tak stát jen se souhlasem držitele honitby. Celkový rozsah výměn a přičlenění, které se provádějí k vyrovnání hranic, nesmí být vyšší než 10 % výměry vlastních honebních pozemků navrhovatele honitby.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

53. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 1 As 43/2007-95, vyplývá, že pokud návrh na uznání honitby splňuje podmínky stanovené v § 17 zákona o myslivosti, musí mu orgán státní správy myslivosti vyhovět v rozsahu honebních pozemků, které jsou ve vlastnictví navrhovatele (jde-li o honitbu vlastní) či členů navrhovatele (jde-li o honitbu společenstevní). To, zda správní orgán přiřčení podle vůle navrhovatele k uznávané honitbě i honební pozemky jiných vlastníků (§ 18 odst. 4 zákona o myslivosti), je naproti tomu věcí jeho správního uvážení; lze-li přitom přiřčít konkrétní pozemek ke kterékoli ze sousedních honiteb, přihlíží správní orgán při rozhodování i k vůli vlastníka pozemku.
54. Z výše uvedeného mimo jiné vyplývá, že řízení o uznání honitby je řízením nárokovým, ve kterém navrhovatel po splnění podmínek uvedených v § 17 zákona o myslivosti má nárok na uznání honitby. Dále je zřejmé, že pokud se nejedná o nehonební pozemek, jejichž druhy jsou taxativně vyjmenovány v § 2 písm. e) zákona o myslivosti, jedná se o pozemek honební, který má být součástí existující honitby. Pokud honitba zanikne, začlení se honební pozemek k jiné honitbě.
55. Souhlas vlastníků honebních pozemků, není podmínkou pro začlenění pozemků do honitby. Při úvaze o začlenění pozemku do honitby zvažuje orgán státní správy myslivosti kritéria uvedená v § 31 odst. 1 zákona o myslivosti, tedy začleňuje se k honitbě, která má s těmito honebními pozemky nejdlejší společnou hranici, a zásady řádného mysliveckého hospodaření nevyžadují jejich jiné přiřčení. Podle § 31 odst. 2 zákona o myslivosti vlastníkům honebních pozemků, které orgán státní správy myslivosti přiřčil podle § 31 odst. 1 zákona o myslivosti náleží od držitele honitby náhrada. Soud tedy konstatuje, že z těchto důvodů nebyl nutný souhlas vlastníků honebních pozemků Ing. G. a V. Š. [tj. osob zúčastněných na řízení 3) a 4)].
56. Na druhou stranu je nutné odlišovat řízení o uznání honitby od stavebního řízení, resp. práva stavět oplocení obory. Rozhodnutí o uznání obory totiž nezakládá právo držitele obory stavět na cizích pozemcích stavby k zajištění funkčnosti obory, včetně oplocení. Rovněž nezpůsobuje omezení práv provozovatele přenosové soustavy, jehož práva a povinnosti jsou upraveny zákonem č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích.
57. Podle odst. 1 písm. a) bodu 8 přílohy č. 1 stavebního zákona je drobnou stavbou i oplocení obor. Pro drobné stavby se nevyžaduje povolení záměru podle stavebního zákona (srov. § 171 stavebního zákona). Podle § 73 odst. 2 stavebního zákona lze drobné stavby realizovat pouze v souladu s územně plánovací dokumentací. Podle § 250 odst. 1 písm. d) a h) stavebního zákona nařídí stavební úřad stavebníkovi nebo vlastníkově stavby odstranit stavbu, pokud stavba nevyžaduje povolení, ale je prováděna nebo byla provedena v rozporu s právními předpisy nebo s platnou územně plánovací dokumentací.
58. Byť má žalobce i žalovaný pravdu v tom, že pro oplocení obory se již nevyžaduje stavební povolení, neznamená to, že by drobné stavby bylo možno provádět kdekoliv nebo v rozporu s územním plánem. Pravomoci v této oblasti však má stavební úřad nikoliv orgán státní správy myslivosti, a proto soud konstatuje, že i shora uvedené námitky jsou nedůvodné.
59. Další žalobní námitkou, kterou se soud zabýval, bylo překročení limitů pro přiřčení pozemků jiných vlastníků podle § 18 odst. 4 zákona o myslivosti.
60. V předmětné věci se jednalo o změnu honiteb podle § 31 zákona o myslivosti.

61. Podle § 31 odst. 1 zákona o myslivosti vyžadují-li to zásady řádného mysliveckého hospodaření, může orgán státní správy myslivosti povolit změnu honitby vyrovnáváním hranic nebo výměnou honebních pozemků (dále jen "změna honitby"). Při změně honitby se nepřihlíží k územním hranicím obcí, okresů nebo krajů a výměry směřovaných pozemků nemusí být stejné.
62. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017, č. j. 2 As 169/2016-49, platí, že při přičleňování pozemků, které tvoří vlastní nebo společenstevní honitbu, dle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti, je kritérium nejdelší společné hranice kritériem prioritním, zatímco zásady řádného mysliveckého hospodaření hrají roli korektivu. Jinými slovy, pozemky, které tvoří vlastní nebo společenstevní honitbu, se přičlení k honitbě, která má s pozemky nejdelší společnou hranici, a pouze pokud je takovéto řešení v rozporu se zásadami řádného mysliveckého hospodaření, zvolí se řešení jiné. Pojem zásady řádného mysliveckého hospodaření je třeba vykládat v souladu s primárním účelem zákona o myslivosti, kterým je ochrana zvěře jakožto přírodního bohatství státu a udržení stability ekosystémů, ve kterých zvěř žije. Mezi zásady řádného mysliveckého hospodaření je tak třeba řadit zejména řádnou péči a chov zvěře spočívající v regulaci populací jednotlivých druhů, udržování kvality genofondu, zlepšování životních podmínek zvěře a zajištění řádné tvorby honiteb, dále pak udržování kvality životního prostředí a s tím související omezování škod způsobených zvěří na lesních a zemědělských pozemcích.
63. Už z jazykového výkladu § 18 odst. 4 zákona o myslivosti, který je v souladu s účelem zákona ustanovením regulujícím a zajišťujícím řádné myslivecké hospodaření prostřednictvím vytváření honiteb, je zřejmé, že 10% hranice pro přičlenění pozemků jiných vlastníků k honitbě se týká pouze případů vyrovnávání hranic z pozemků spadajících do jiných honiteb, nikoliv ze všech pozemků přičleňovaných k honitbě. Tento limit se tak nemůže vztahovat na honební pozemky ve vlastnictví jiných osob, jestliže jsou zcela obklopeny honebními pozemky ve vlastnictví navrhovatele honitby, a mají tak sloužit jako přirozená součást nově vytvářené honitby.
64. Z tohoto důvodu není správná úvaha žalobců, že pokud je ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení č. 2 (navrhovatelky) celkem cca 298 ha, maximální limit podle § 18 odst. 4 zákona o myslivosti pro přičleňované pozemky celkem může být max. cca 30 ha.
65. Jak vyplývá z rozhodnutí žalovaného i městského úřadu, do uvedeného maximálního limitu pro vyrovnání hranic spadají pozemky o celkové výměře 4,3628 ha vlastníků osob zúčastněných na řízení č. 3 a 4, Lesů ČR s.p. a Státního pozemkového úřadu, zatímco vlastní pozemky navrhovatelky [osoby zúčastněné č. 2] činí 297,7312 ha, tedy nedošlo k překročení limitu 10%.
66. K dalším námitkám spočívajícím v akceptaci listin, které nebyly vyhotoveny pro navrhovatelku, soud konstatuje, že v dané věci se nejedná o správní řízení o osobě (in personam), ale předmětem řízení je věc (řízení in rem). Otázka, kdo si nechal listiny pro návrh uznání obory vypracovat, tak není sama o sobě relevantní, pokud nemá dopad do posouzení věci samé, tj. splnění podmínek pro uznání obory. Žalobci další konsekvence vyplývající z rozdílnosti osob netvrdí, a proto soud konstatuje, že i tato námitka je nedůvodná.
67. Pokud se jedná o navýšení výsledné výměry Obory Dětaň v prvoinstančním rozhodnutí na 370 ha, ačkoliv byla původně plánována výměra 360 ha, žalovaný k tomu uvedl (str. 12 žalobou napadeného rozhodnutí), že tento rozdíl je dán stanovením jasných hranic v terénu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v zájmu řádného mysliveckého hospodaření. Zvětšení výměry o 10 ha nemá praktický vliv na ve Studii přírodních podmínek popisované přírodní podmínky a záměr mysliveckého hospodaření (úživnost honitby, plánované normované a minimální stavy zvěře). Soud k tomu konstatuje, že samo o sobě navýšení výměry Obory Dětaň není samo o sobě vadou, a vzhledem k absenci dalších žalobních tvrzení musí konstatovat, že i tato žalobní námitka je nedůvodná.

68. Na základě shora uvedeného soud shrnuje, že městský úřad i žalovaný nesprávně aplikovali při rozhodování o uznání Obory Dětaň § 2 písm. j) zákona o myslivosti, a proto soud výrokem I. rozsudku zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost. Zároveň soud rozhodl podle § 78 odst. 3 s. ř. s. i o zrušení prvoinstančního rozhodnutí, neboť i to je zatíženo stejnou vadou. V daném případě bude nutné, aby městský úřad postavil najisto, kdy bude reálné zhotovení oplocení obory a formuloval podle toho výroky svého rozhodnutí. Správní orgány jsou podle § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem vysloveným v tomto rozsudku vázány.
69. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení o žalobě má oporu v § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci měli ve věci úspěch, mají proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tedy žalovanému uložil zaplatit jim do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši **72 256,38 Kč**. Náhrada se skládá ze zaplacených soudních poplatků za žalobu ve výši **9 000 Kč**, dále z částky **44 352 Kč** za 4 úkony právní služby právního zástupce žalobců po 11 088 Kč podle § 7, § 9 odst. 5, § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, [tj. převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a); podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d); porada s klientem přesahující jednu hodinu § 11 odst. 1 písm. c), účast na jednání soudu dne 3. 9. 2025 - § 11 odst. 1 písm. g)], z částky **1 800 Kč** jako náhrady hotových výdajů advokáta [tj. 4 režijní paušály po 450 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu], z cestovného jako náhrady dopravy k jednání a zpět – České Budějovice – Ústí nad Labem celkem **3 726 Kč** [osobní automobil RZ X, 490 km, 5,2 l/100km, nafta, 34,70 Kč/l, náhrada 5,80 Kč] dále z částky **2 400 Kč** jako náhrady promeškaného času [za 16 půlhodin strávených na cestě k jednání soudu - § 14 odst. 3 advokátního tarifu] a z částky **10 978,38 Kč** představující 21 % DPH, kterou je advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů. Naproti tomu soud žalobcům nepřiznal náhradu nákladů řízení za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť tento návrh nebyl úspěšný.
70. Výrokem III. rozsudku rozhodl soud tak, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení nebyly soudem osobám zúčastněným na řízení uloženy žádné povinnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 3. září 2025

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu